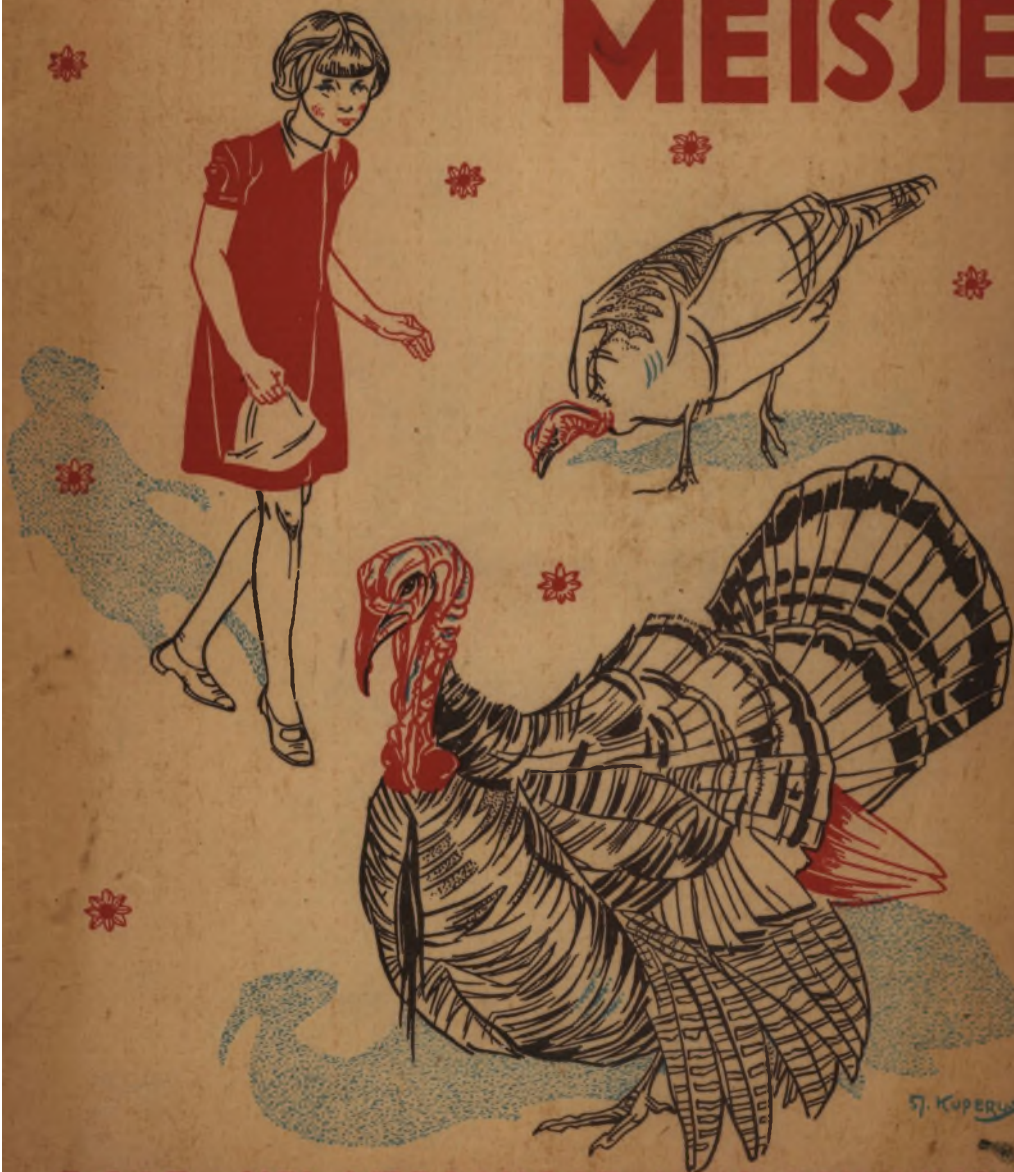

HET VREEMDE MEISJE

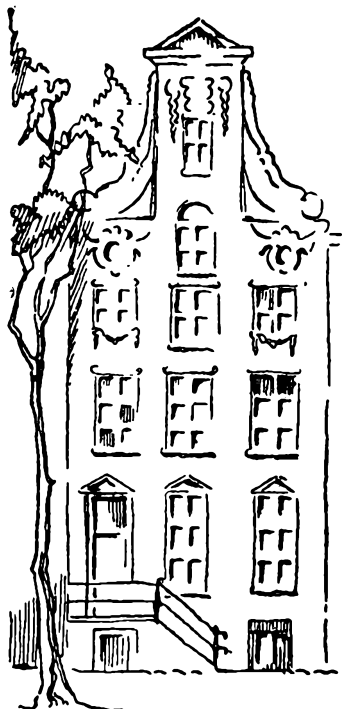

DOOR NEL VERSCHOOR VAN DER VLIS

AAN.....

DE LEIDER(STER)

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH RIJBELEGCOOTSCHAP
HEERENGRACHT 366
AMSTERDAM - 1949

TEKENINGEN VAN
S.J. KUPERUS

HET VREEMDE MEISJE

I. HET ZUSJE!

„Joosje... hóór es!!!”

„Ja?”

Joosje Richters buigt ver over de bank, hangt over Rietje Dekkers rug.

„Ja?”

„Hoor es, kom jij Zondag... ò....!”

Ze schieten recht in hun banken, werken gauw verder aan de sommen. Ze kijken allebei ijverig naar het bord, waar vier lange rijen staan, die afmoeten.

De juffrouw staat stil bij de bank van Joosje.

„Niet praten, Joosje, dat wéét je wel.”

„Ja, juffrouw.”

Dieper buigt het hoofd van Joosje Richters over de bank.

Gauw opschieten, ze moet nog twee rijtjes en de sommen zijn moeilijk vandaag. Ze hebben pas weer wat nieuws geleerd. Ze wil graag een hoog cijfer hebben. Dat vindt vader zo prachtig.

„Jóósje...!”

Wéér Rietje, die haar roept, Rietje durft vandaag, dat is anders zo'n durfal niet.

Ze kijkt snel achterom, de juffrouw is weggelopen tot achter in het lokaal.

Rietje zit half omgedraaid.

„Hoor es, ik heb een zusje gekregen. Vanmorgen wàs het er! Je mag komen kijken. Zondag wordt het gedoopt. Leuk, hè?”

Joosje vergeet àlles, ze hangt ver over de bank.

„Echt waar? Hoe heet het? Hoe heet het dan? Mag ik echt komen? Ik ga er sokjes voor breien.”

Juffrouw van Dalen legt een hand op haar schouder: „Maar Jóósje!”

Joosje schrikt niet eens, ze legt een hand op de arm van juf: „Hoor es, hoor es even, juf, zij heeft een zusje gekregen!”

Nu luistert de hele klas en de juffrouw lacht. Rietje is verlegen en knikt alleen maar blij en gelukkig. Ze heeft het niet kunnen vertellen, toen ze binnenkwam. Joosje was er toen nog niet.

De Bijbelles is voorbij en Joosje moet het toch het allereerst weten?

S. J. Kuiperus.

„Dat is prachtig,” zegt de juffrouw, „wat een verrassing zal dat geweest zijn. Joosje mag het zeker zien? Dat is jouw vriendin, hè? Ik begrijp, dat je dat even moest vertellen. Dat Joosje nou net vandaag zo laat kwam. Maar nu moeten jullie opschieten. Stel je voor, dat je niet klaar kwam. Een nieuw zusje en dan schoolblijven! Dat kan toch niet?”

Ze knikken allebei van nee en buigen snel over het papier en het potlood. „27 + 13 - 5 . . .” fluistert Joosje. Toe, opschieten. Straks gaat ze met Rietje mee naar huis . . .

Als het half twaalf is, lopen ze stevig gearmd naar huis.

De sommen zijn af, daar denken ze nu niet meer aan.

„Je mag even komen kijken, moeder heeft het zelf gezegd. En je krijgt een beschuit met muisjes. Beneden natuurlijk!”

Ze klimmen zachtjes de trap op, Rietje duwt voorzichtig de deur open.

Nu is het de beurt van Joosje, om een beetje verlegen te zijn.

Rietje komt terug en trekt haar mee aan een hand.

„Kom maar, kom maar, hoor! Moeder heeft het zelf gezegd. Kom dan toch.”

Ze sluipen de kamer binnen met schitterende ogen.

Rietje's moeder in bed zien ze bijna niet. Naar háár kijken ze niet. Voor háár komen ze niet!

Het wiegje! Het rose wiegje in de hoek en het kindje, het kleine, rozige kindje in een wit truitje, de twee blauwe oogjes verbaasd wijd open, recht in hun gezichten.

Joosje zucht er van . . .

„O . . . Rietje . . . ik wou . . . ik wou . . .”

Maar Rietje luistert niet, haar ogen schitteren van blijdschap, ze buigt diep over het wiegje heen.

„Dag,” zegt ze, „dag . . .” en ze aait voorzichtig over het ronde zachte wangetje.

„Ik wou . . . ik wou, dat het van mij was,” zegt Joosje.

Ze horen geen van tweeën, dat Rietje's vader binnengekomen is.

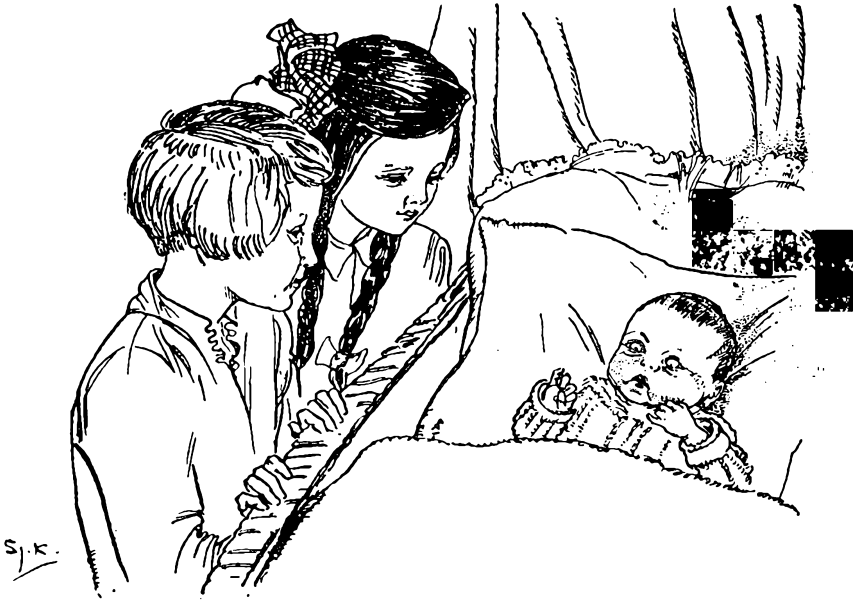
„Zo, zo, zijn jullie hier? Mag dat wel? Is dat niet te druk voor moeder?”

Rietje springt hem om zijn hals. Hier is Rietje niet verlegen.

„Het mocht hoor vader, het mocht echt van moeder. Moeder had het zelf gezegd. Het mocht heel èventjes.”

Nu staan ze weer alle drie om de wieg.

De vader van Rietje ziet de verlangende ogen van Joosje wel.

„Lief hè, Joosje? Zo'n klein kindje.... dat is.... dat is een wonder!!.... een wonder van de Heere....”

Joosje wordt daar stil van.

„Een wonder?” denkt ze, „een wonder?!”

Daar heeft ze zó nog nooit aan gedacht.

Een wonder, wonderen.... daar staat de Bijbel vol van, dat weet ze wel.

Dat de Israëlieten door de Rode zee gingen, dat was een wonder.

Dat er elke dag brood op de grond lag in de woestijn, dat was een wonder.

Dat de Heere Jezus zieke mensen beter maakte, dat was een wonder. Ja, ja, dat weet ze wel, dat staat allemaal in de Bijbel.

Maar dat zo'n klein kindje óók een wonder van de Heere is, daar heeft ze nog nooit zo bij nagedacht.

Ze denkt daar wéér over als ze op de weg loopt. Ze hebben beneden bij Rietje twee beschuiten met muisjes gegeten. Ze hebben rondgedanst met de vader van Rietje, die altijd zo grappig en blij is.

Rietje heeft haar ook nog een eindje weggebracht.

Nu loopt ze alleen op de weg. Ze ziet aldoor het kleine kindje voor zich in dat rose wiegje.

Een wonder van de Heere. . . . Ja, ja, natúúrlijk! De Heere heeft het kindje immers gemaakt. De Heere heeft immers àlles gemaakt. Dat staat óók in de Bijbel, dat wéét ze wel.

De Heere heeft háár, Joosje, óók gemaakt. Wat mooi is het, om dàt te bedenken, terwijl ze hier loopt op de weg, heel alleen.

Wat mooi om nu te bedenken, dat de Heere háár óók heeft gemaakt! Een heleboel jaren geleden, een heel klein kindje in een wieg.

Net als dat kleine zusje van Rietje.

Ze gaat opeens harder lopen, ze gaat het aan moeder vertellen.

Ze gaat óók vertellen, dat het Zondag gedoopt wordt, dat ze heel, heel vooraan in de kerk wil zitten, om het goed te zien, dat kleine rose kindje.

II. MAG IK. . . . MAG IK ALLEEN??!!

De zon kijkt voorzichtig boven de wereld uit. Ze rijst hoger en hoger.

De lucht kleurt daarvan, ros en rood.

Joosje Richters draait om in bed, zucht eens, doet haar ogen half open, zit opeens rechtop in haar bed.

Met een sprongetje is ze uit dat bed.

Zòndag!! Vandaag wordt het zusje van Rietje gedoopt. Ze gaat zich gauw aankleden. Ze gaat vader en moeder verrassen, dat ze zó gauw klaar is, dat ze het alléén al kan.

Haar blauwe Zondagse jurk hangt over een stoel, haar Zondagse schoentjes staan daaronder.

Het gaat alles erg vlug, ze is zó gewassen en aangekleed. Ze huppelt over de gang en gaat de grote slaapkamer in.

„Vader, moeder, ik ben al klaar!”

„Stil Joosje,” zegt vader, „zachtjes. . . . Je bent veel te vroeg. Het is Zondag. Ga maar een beetje lezen op je kamertje en doe héél zachtjes. Moeder is ziek geweest vannacht, ze slaapt net even. Stil hoor! Vader zal je wel roepen, als het tijd is.”

Het duurt lang voor het tijd is. Joosje leest twee boekjes uit. Eindelijk komt vader er aan.

„Kom maar, Joosje, we gaan naar beneden, je mag vader helpen tafeldekken. Je bent al zo groot.”

Ze danst bijna de trap af.

„Ja, ja, vader, ik kan de thee zetten. Dan zijn we gauw klaar. En dan gaan we naar de kerk, hè, vader!!”

„Nee, Joosje, vanmorgen niet. Ik blijf bij moeder. Als moeder vanmiddag een beetje beter is, mag je vanmiddag wel mee.”

Ze staat stil, midden op de trap.

„Niet. . . . niet naar de kerk? Niet naar de kerk, va vâder? Ik ik móet naar de kerk. Pauliëntje toch!”

„Paulientje? Wât Paulientje.”

Vader is er niet erg bij met zijn gedachten, hij denkt aan moeder, die zo'n vreselijke hoofdpijn heeft. Ze hebben vannacht bijna niet geslapen.

„Paulientje wordt toch gedoopt, vader, u weet wel. Het zusje van Rietje.”

„O ja ja, nou, dat is jammer”

Ze staan nu in de kamer, vader gaat naar de keuken om het thee-water op te zetten. Joosje vergeet om mee te gaan.

„Jammer? Jàmmer” zegt vader?

Ze staat tegen de tafel geleund. In haar ogen dringen twee dikke tranen naar voren, die rollen zo maar langs haar rode ronde wangen. Ze heeft de doopjurk gezien van Paulientje, ze heeft de cape gezien van Paulientje. Ze heeft afgesproken met Rietje, dat ze heel vooraan komt zitten. Rietje mag bij haar vader op de voorste stoelen. Als de kerk uit is, mag ze naar Rietje toekomen en het kindje weer zien.

„Jàmmer” zegt vader „jàmmer!”??

En dan staat ze opeens recht naast die tafel en dan veegt haar hand snel en driftig langs haar twee ogen.

Ze wéét wat o, ze weet wat Já, já, já ze weet wat wat moois Ze hoort niet eens, dat vader binnenkomt, haar gezicht straalt en haar ogen lachen.

„Kom Joosje, ga eens opzij, dan dekt vader de tafel even.”

„Vader, hoor es, ik wéét wat! Mag ik, mag ik alléén naar de kerk? Dat kan toch best. Ik ga toch alleen naar school ook? Hoor es, vader ik mag uit de kerk vandaan naar Rietje, het kindje zien. Màg het? Ik ik ga heel vooraan zitten, dan kan ik alles zien. Ja, hè, vader? Ik zal héél stil zitten, heel stil, hoor, vader?”

Vader kijkt in Joosje's ogen, die twee grote blauwe ogen, die hem zo verlangend aan zien.

„Alléén, jij? Dat is nog nooit gebeurd. Dat moeten we eerst es aan moeder vragen. Als je maar”

„O, ja vader, ik zit heel stil, als een muis zo stil. Echt waar, vader. Mag ik het even aan moeder vragen? Ja, hè?”

Ze is de trap al op, de slaapkamer al in. Ze is ook zo weer terug. „Vader, hoor es, als vader het goed vindt, mag het van moeder. Maar dan moet ik vroeg gaan, anders zijn de plaatsen vooraan vol. En dan kan ik het niet zien, zegt moeder. Gauw eten, vader, ik heb geen tijd meer. Gàuw dan, vader!”

„Ja, ja, kalm aan, vrouwtje. Zo laat is het nog niet. Zet de bordjes maar neer. Breng maar een kopje thee bij moeder. Je bent groot genoeg.”

III. WIE BEN JIJ?

Het duurt niet lang meer. Daar gaat ze de deur uit, Joosje Richters. Een rode tas hangt over haar schouder. Daar zit een bijbeltje in. Daar zit een beursje in. Daar zit een dikke pepermunt in.

Vader zwaait haar na voor het raam. Daar gaat zel Nog één zwaai, dan is ze de hoek om.

Ze zucht er toch wel even van. Het is nog nooit gebeurd, dat ze alleen de kerk is binnengestapt. Dat zal vreemd zijn.

Slaat daar een torenklok? Ze schrikt ervan. Zou dat tien uur zijn? Zou ze te laat zijn?

Ze gaat op een holletje ervan door. De rode tas danst op haar rug. Het geld rammelt in het beursje.

Zo heel ver is het niet naar de kerk. Ze kan het hele eind best hard lopen.

Vader is natuurlijk in de war geweest, die heeft te veel aan moeder gedacht. Of de klok ging niet goed. Zie je wel, daar is de weg al, waar de kerk staat en die weg is helemaal stil. O heden, er loopt niemand meer. Nu is ze te laat. Een rode kleur springt naar haar wangen. Haar mond hangt hijgend open.

Dat vader nou niet beter gekeken heeft, dat vader het nou zo verkeerd heeft gedaan. Verschrikkelijk! Ze klimt ademloos de hoge kerktrap op. Vijf stenen treden, vijf stenen brede treden.

Ze staat hijgend stil voor de dichte deur en legt haar oor daar tegenaan. Zie je wel, het is stil. De dominee is natuurlijk al op de preekstoel en de mensen zitten al met de handen samen. Hij staat al achter de grote Bijbel en Rietje zit natuurlijk al op die voorste stoelen en zij....!!

Zou ze.... zou ze tòch naar binnen gaan? Zouden ze kwaad zijn, als ze zò maar binnenkomt?

Zouden.... zouden ze haar terugsturen? Dùrft ze, dùrft ze wel?

Ze moet het kindje toch zien? Misschien kan ze dan helemaal achterin ergens zitten. Misschien mag dat wel. Bij de koster of zo. Dat is een aardige man en die kent haar wel. Ze moet het kindje toch zien, ze moet Paulientje toch zien? Ze moet er toch bij wezen?

Voorzichtig drukt ze de deurknop neer, de deur wijkt langzaam open. O, zie je wel, de deuren van de kerk naar het portaal zijn óók dicht en het is zo verschrikkelijk stil. Misschien bidt de dominee wel.

Zou ze. . . zou ze die andere deur óók opendoen?

Nee, néél! Dat durft ze niet, dat doet ze niet!

Maar het kindje dan?

Ze springt geschrokken achteruit.

Ze rolt bijna over haar eigen voeten. De deur van het portaal gaat plotseling open. Voor haar verschrikte gezicht staat de koster.

Achter zijn lange rechte rug, ligt de kerk: gróót, leeg en héél stil.

„Zo Joosje, wat doe jij hier? Ik ga de deuren openzetten.”

„Openzetten? Ik. . . ik ging naar de kerk, ik mag alléén, mijn moeder is ziek. En Paulientje wordt gedoopt.”

„Dan ben je erg vroeg, hoor meid. Je kan nog best even naar buiten gaan. Straks komen de mensen.”

Ze is zo weer buiten, ze vergeet de koster antwoord te geven.

De deuren gaan wijd open, ze staat weer op de hoge stenen stoep. Ze strijkt het haar uit haar warm gezicht, ze hangt de tas netjes over haar schouder. Ze is helemaal niet te laat, ze is te vròeg geweest.

Gelukkig!

Vader heeft natuurlijk niet goed op zijn horloge gekeken, of het ging verkeerd.

Durf ze wel zó van de hoogste tree naar beneden te springen?

O, best hoor!

Pats, daar gaat ze al. Ze klimt de treden ook weer op.

Als Rietje nu komt, is zij er al.

Kijk, daar komt een meisje aan, die gaat zeker ook alléén naar de kerk. Joosje gaat er dadelijk op af. Ze is Rietje niet, die altijd verlegen en bang is. Het meisje is een beetje groter dan zichzelf. Ze heeft zwarte krullen en een mooi rose jurkje aan.

Ze stapt regelrecht op het meisje af.

„Dàg! Hoe heet jij?”

„Ik? Liesje.”

„O, ik heet Joosje. Kom je naast me zitten? Mag jij óók alleen?”

De ogen van het meisje worden bijna twee keer zo groot van verbazing.

„Alléén? . . . Náást je zitten?”

„Ja, natuurlijk,” zegt Joosje.

Ze schudt wat ongeduldig haar twee vlechten naar achter.

„Je gaat toch ook naar de kerk? Måg je niet alleen? Wacht je op je moeder?”

„Kerk?”

Het meisje kijkt naar de open deur.

Ik ga nooit naar een kerk, wat moet je daar doen? Ik ben bij mijn oma gelogeed, omdat ik dik en sterk moet worden. Ik mocht wandelen, zei oma.”

Nu is het Joosje's beurt om grote ogen te krijgen.

Dat van die oma hóórt ze niet eens.

Ze hakkelt van verbazing en rolt over haar eigen woorden.

„Ben jij . . . ben jij nooit in een kerk geweest? Nooit in kerk geweest?”

Het meisje lacht er om: „Nee . . . waaròm dan? Wat dòe je daar? Jij dan wel?”

Joosje's hoofd knikt heftig van ja.

Ze pakt het meisje bij een arm.

„Hoor es, je mag er best in, ga je met me mee? Paulientje wordt gedoopt, dan kan jij het óók zien.”

„Gedóópt? Wat is dát nou weer?”

„Kind, weet je dat óók niet? Eèn klein kindje wordt toch gedoopt? Dat staat toch in de Bijbel.”

„De Bijbel?”

Joosje stampvoet er van.

Wie heeft nou ooit zoiets beleefd.

„Ja natuurlijk, de Bijbel, daar staat alles in. Allémaal wonderen ook. Paulientje is ook een wonder. Hebben jullie dan geeneens een Bijbel? Echt helemaal geen Bijbel? Hoor es, daar komen de mensen aan. Ga maar meel Ga gerúst maar mee, hoor, het måg best.”

Ze trekt het meisje mee aan een arm. Dat is prachtig, nou is ze niet alleen, nou kunnen ze samen zitten en samen kijken. Het meisje mag wandelen, maar dat kan ze straks ook nog wel doen.

Die heeft nog nooit van de Bijbel gehoord, stèl je voor! Die weet niet eens wat gedoopt is, stel je voor! Dat zal ze es aan moeder vertellen.

„Kom maar, hoor.”

Ze gaan samen de kerk binnen, waar het nog heel stil is en heel leeg. Hun voetstappen klinken vreemd en hol in die grote ruimte.

Maar Joosje dúrft wel.

IV. WAT BEN JIJ DOM!!

Liesje loopt aarzelend achter haar aan. Haar ogen glanzen. Leuk om wat nieuws te zien, wat anders dan altijd het dorp waar vader en moeder wonen. Dat meisje is ook leuk.

„Kom maar, hoor,” zegt Joosje weer. „Kom hier maar zitten. Dat mag best. De koster kent me wel. Kijk, de handdoek hangt al klaar.”

„De handdoek?”

„Ja, natuurlijk, wat ben jij dom! Die dominee gaat het kindje toch dopen. Dan doet hij water op het hoofdje van het kindje, zal je wel zien. Dan moet hij toch zijn handen afdrogen!”

„Waar is dat dan voor, dat dopen? Wéét jij dat?”

„Ja, natúúrlijk. Dat is . . . dat is . . .” Ja, dat is nou mòeilijk, hoe moet je dat zeggen? Dat kind weet nou ook niets.

Ze kijkt even opzij in het gezicht van Liesje.

„Nou . . . dan ben je van de Heere, natuurlijk, als je gedoopt bent.”

„O . . .”

Ze zitten even naast elkaar.

„Daar komt Rietje! Daar komt Rietje.”

Joosje juicht het bijna door de kerk. Ze schrikt er zelf van en ze ziet dat sommige mensen lachen om haar.

De dominee klimt op de preekstoel, hij heeft een zwarte jas aan. Het meisje kijkt er naar, ze geeft Joosje een duw in haar zij.

„Wat moet die man en wat hééft hij daar?”

„Stil, . . . stil, hoor,” zegt Joosje, „nou mag je niet meer praten. Dat is de dominee en dat boek is de Bijbel”.

Nog eens kijkt het meisje naar de preekstoel.

Wat zou er in de Bijbel staan? Wonderen, zegt Joosje. Wat zijn wonderen? Niet vragen maar, ze mag niet praten meer. Joosje zal het wel weten. Ze begrijpt niets van al het gepraat van die man op de preekstoel. Ze schrikt als hij het trapje afgaat.

O, kijk, dat is nou zeker dopen.

Joosje is het meisje vergeten, ze hangt over de bank om het goed te kunnen zien. En dan gaat Liesje ook over de bank hangen om het goed te kunnen zien.

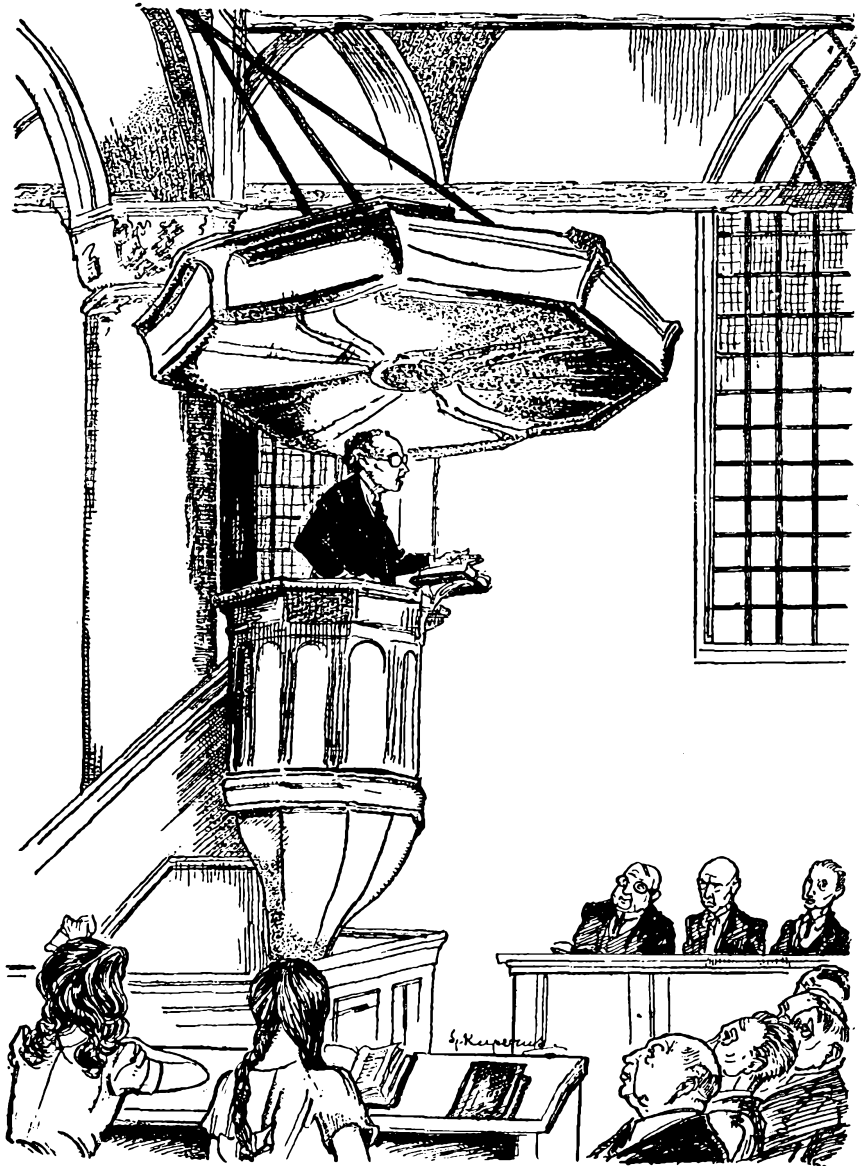
En ze mòet Joosje weer een por in haar zij geven.

„Ben jij óók gedoopt?”

„Ja, natúúrlijk . . .”

„O . . .” zegt Liesje . . .

Ze kijkt naar het kleine kindje in de lange jurk. Ze zit heel stil. Haar ogen worden groot en donker.

„Ik niet. . . .” zegt ze zachtjes.

Joosje hoort het niet. Ze hangt nog steeds over de bank. Want de vader van Rietje en Rietje zelf staan nog met het kindje bij de dominee.

Als de kerk uit is, staan ze weer samen op de hoge stoep.

Ze schuiven tussen de mensen door naar buiten.

„Dàg,” zegt Joosje, „ik mag naar Paulientje kijken. Ik mag er ook eten. Leuk, hè. Dààààg!!!”

Ze schiet tussen de mensen door naar de achterkant van de kerk.

Rietje heeft gezegd, dat ze dáár wachten moet. Dan gaan ze met z'n drieën naar het huis van Rietje. Rietje's vader, Rietje en zij. . . .

Gauw opschieten, als ze eens weg zijn. . . .

Liesje Van Dam schuift ook tussen de mensen door. Ze gaat achter de mensen aan een smalle laan door, een straat in. De mensen gaan hierheen en daarheen.

Ze blijft op het laatst alleen over.

Ze had wel meegewild met dat meisje, met Joosje. Dat mocht zeker niet. Ze gaat naar oma, oma zal wel vreemd opkijken, als ze hoort waar ze geweest is.

Ze loopt niet zo vlug als anders.

Ze heeft een heleboel te denken.

Ze denkt aan dat kleine schattige kindje in die lange jurk.

Ze denkt aan het water, dat over het hoofdje liep.

Dat staat in de Bijbel. . . . zegt Joosje.

Zou dat. . . . zou dat een móóí boek wezen?

In het huis bij Rietje is het gezellig.

Ze staan allemaal om de wieg van Paulientje heen. Het slaapt met een klein vuistje tegen haar wang.

De vader van Rietje buigt heel diep in de wieg.

O, kijk nou, het doet de oogjes open.

„Moeder, het is wàkker. . . .!!!”

„Geef het dan even aan mij, vader.”

Voorzichtig tilt vader het kindje uit de wieg. Hij legt het op het grote bed, vlak naast moeder.

Ze aait voorzichtig met een vinger over het zachte wangetje.

„Nou ben je gedoopt,” zegt ze, „wat is dát mooi.”

Joosje denkt opeens, aan wat de vader van Rietje heeft gezegd: „Zo'n kindje. . . . dat is een wonder van den Heere. . . .”

Ik ook, denkt ze weer, ik ook en Rietje ook en Liesje van vanmorgen.... Waar zou dat vreemde meisje nu zijn? Die zal wel thuis wezen.

O, stil, kijk eens!

Ze mogen het kindje vasthouden, heel even en om beurten.

En dan is Joosje Richters het vreemde meisje allang weer vergeten.

V. TOEN HET DONKER WERD....

Maar 's avonds....

Het is al een beetje donker. Joosje ligt in bed.

Ze schrikt opeens wakker.... of heeft ze nog niet geslapen....?

Wat was dat?

....De hagel slaat tegen het raam en de wind rukt er aan, de wind rammelt het raam heen en weer.

Ze duikt dieper onder de dekens.... daar is het warm en veilig.

Achter de dichte tussendeuren hoort ze het zachte gepraat van vader en moeder. Moeder is weer een beetje beter, die is vanavond uit bed gekomen. Harder rukt de wind aan de ramen, nog harder tikt de hagel tegen de ruit. Het is heerlijk hier in het donker, het raam is dicht en de hagel en de wind kunnen haar toch niet krijgen.

Nou moest ze een zusje hebben, hier naast haar in het donker....

Dan zou ze dat zusje mooie verhalen vertellen, hier samen in het donker.... Rietje hééft nu een zusje....

Ze denkt aan het kleine kindje, ze denkt aan de kerk.... En ze denkt ook opeens weer aan het vreemde meisje in de kerk....

Met een sprongetje is ze het bed uit. Ze heeft het niet eens aan vader en moeder verteld, ze heeft alleen alles van het kindje verteld, van het kleine Paulientje. Ze trekt de deuren open en rolt bijna de kamer in.

Vader en moeder schrikken ervan.

Ze zit zo met een sprong op vaders knie.

„Hoor es, vader, hóór es! Moet je horen, moeder! Vanmorgen hè, toen ben ik tòch niet alleen in de kerk geweest, hoor. Er was een meisje op de stoep, een heel vreemd meisje. Dat stond daar zo maar en die was nog nooit in de kerk geweest. Nou, hè? En ik heb het niet eens verteld, ik heb er niet eens meer aan gedacht! Maar, hóór es, die is met me mee gegaan in de kerk en toen zat ik toch niet alleen, leuk hè, moeder? Ze was nog nóít in een kerk geweest. Ze wist niet eens wat een Bijbel was, wat een domoor, hè vader?”

Over Joosje's hoofd heen kijken vader en moeder naar elkaar.
Waarom?

„Hoe heette dat meisje, Joosje?”

„Liesje, vader en ze wist niet eens wat dopen was, gek hè?”

„Hoe heette ze nog meer?”

„Joosje haalt de schouders op, wat geeft dat nou. Daar heeft ze helemaal niet aan gedacht.

„En toen de kerk uitging, Joosje?”

„Toen gingen we naar Paulientje, we hebben weer beschuiten gekregen.

„Het meisje ook?”

Ze schudt van nee en krijgt even een kleur.

Ze heeft het meisje bijna niet eens gendag gezegd, ze is zo maar weggehouden naar Rietje. Maar dat zegt ze niet.

„Woonde het meisje hier?”

„Ze was bij haar oma.”

Vader kijkt naar Joosje.

„Hoor eens, Joosje, heb je haar zomaar laten gaan?”

Ze knikt weer: „Ja vader, natuurlijk, het was toch een vreemd meisje?”

Het is even heel stil in de kamer. De klok tikt zachtjes en in het raamkozijn spint de zwarte poes.

De hagel is zeker regen geworden, want het ruist zachtjes buiten tegen de ruiten.

„Dat is erg jammer”, zegt vader.

Joosje kijkt verbaasd. Vader praat zo zacht en zo ernstig. Wat is er jammer?

Ze kijkt ook naar moeder, die langzaam knikt.

„Ja, dat is jammer”, zegt moeder.

Joosje kruipt dicht tegen vader aan. Ze is daar eigenlijk al een beetje te groot voor. Maar wat geeft dat, als het avond is en donker en zo heerlijk gezellig in de kamer? Wat geeft dat, als je samen met vader en moeder bent en niemand ziet het?

„Jammer?” vraagt ze dromerig. . . . Ze kijkt in het lichte straaltje van het elektrisch kachelkje en dichter duwt ze haar hoofd tegen vader aan. Ze zou zo de hele nacht wel willen blijven zitten en nooit meer alleen naar bed willen gaan.

„Ja, jammer”, zegt vader. „Jij vindt dat meisje dom, omdat ze niet weet wat de Bijbel is. Maar ik vind jou een beetje dom, omdat je er niks van begrepen hebt.”

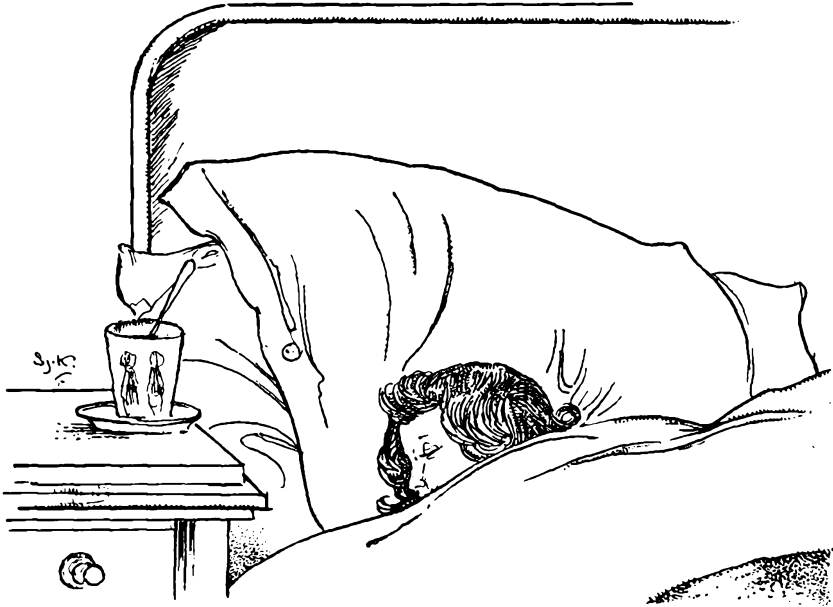
Het is net, of ze opeens wakker wordt. Ze droomt niet meer en naar het kachelkje kijkt ze niet meer. Ze vergeet ook de regen buiten en Jimmie, de zwarte poes.

„Niet begrepen, vader?”

Omdat moeder zo naar haar kijkt en zo lief tegen haar knikt van ja, glijdt ze van vaders knie en drukt haar hoofd met de twee vlechten dicht tegen moeder aan.

„Vader heeft gelijk, Joosje, je hebt niet begrepen waar het om ging. Vond je 't zo dom dat het meisje niets van de Bijbel wist? Jij weet het van je vader en moeder, anders wist je het misschien ook niet. Dòm was het niet, wel erg. Van de Bijbel moeten we allemaal weten, anders kunnen we nooit echt blij en gelukkig zijn. Dat wéét je wel...”
Moeder trekt Joosje dichter tegen zich aan.

„Kijk es Joosje, misschien was jij een beetje dom. Je hebt het meisje zo maar laten gaan. Nou weten we niet eens wie het was. Je dacht zeker alleen aan jezelf. Dat is nooit goed.”

Joosje wordt er stil van. Nu begrijpt ze het wel. Nu begrijpt ze het goed.

Ja, ja . . . dat meisje moet het ook allemaal weten wat er in de Bijbel staat. Alles. Ook van de wonderen, alles . . . Wat jammer dat het meisje nou weg is. En opeens zit ze recht: „Hoor es, moeder hoor es, vader, als ik het meisje zie, mag ze dan mijn bijbeltje hebben, ja, hè? Dan weet ze ook alles, hè?”

Moeder knikt en vader knikt ook: „Ja, dat is een mooi plannetje. Kijk maar goed rond of je het meisje soms ziet.”

Vader draagt haar zomaar naar bed. Ze kruipt diep onder die warme dekens bij het gezellig getik van de regen buiten. De tussendeur staat nog open. Binnen praten vader en moeder nog zachtjes met elkaar.

„Daar denk je eigenlijk te weinig aan,” zegt vader, „dat er nog zoveel mensen zonder Bijbel leven. Dat er zoveel kinderen zijn, die nog niets weten van die grote schat, die in de Bijbel te vinden is. We leven soms zo maar door, net als Joosje deed.”

Moeder schuift de gordijnen dicht voor de natte ruiten, dan zit ze weer in de stoel.

„Ja,” zegt ze, „zo'n kind nou, zo'n vreemd meisje. . . .”

Ze denkt aan de kerk, aan het portaal, aan de hoge banken. Ze ziet een meisje zitten, misschien zo groot als Joosje. Een meisje, dat nog nooit van de Heere Jezus heeft gehoord. Zo'n meisje, dat naar huis is gegaan, alleen.

In het warme bed soest Joosje in slaap.

Hoe zou dat meisje heten?

Waar zou dat meisje wonen?

Waarom zou dat meisje niet van de Bijbel weten?

Hoe moet ze dat meisje terugvinden?

VI. DAAR IS ZE, DAAR IS ZE WEER!!!

De volgende morgen denkt Joosje erg veel aan het meisje en aan alles wat vader en moeder hebben gezegd. Ze loopt met Rietje druk pratend over het schoolplein in het speelkwartier. Ze spreken af om allebei goed te zoeken naar het meisje.

Maar ze vinden het meisje niet, de hele dag niet en de volgende niet.

En dan vergeten ze om te kijken en dan vergeten ze om te zoeken.

En dan vergeten ze het meisje helemaal.

Ze denken er nooit meer aan, geen ogenblik.

Máár. . . . op een dag. . . .

Het is prachtig weer. Ze lopen samen in het park, Joosje en Rietje.

Ze hebben een zak brood meegekregen voor de herten en de kalkoenen.

„Kàn jij nog verder gooien?” vraagt Joosje.

Ze buigen hun ruggen ver achterover, een broodkorstje suist door de lucht. Ó, kijk eens, net op de kop van die kalkoen. Ze schateren van het lachen. Nog eens proberen. Wat eten die beesten, ze lusten nog wel tien keer zo veel brood.

En dan opeens valt het zakje van Joosje op de grond.

Ze is in twee sprongen weg van het hek, steekt een hand uit. Haar hand grijpt een arm.

„Hoor es”, hijgt ze, „hóór es! Hoor dan even. Jij bent Liesje, hè?” Rietje komt er verbaasd achteraan.

Maar Joosje kan geen ogenblik wachten.

Ze blijft trekken aan de arm van Liesje, ze weet niet eens, hoe het meisje nog meer heet.

S. J. Kuperus.

Ze trekt haar mee, het laantje uit, de grote laan in, naar de uitgang. „Ga je met me mee naar huis? Kom maar, hoor! Je krijgt een Bijbel hoor. Echt waar. Kom maar!”

Het meisje begrijpt er niets van, haar mond is half open van verbazing. Ze ziet wel, dat het Joosje uit de kerk is. Maar waarom krijgt ze een Bijbel? Van wie?

Maar mooi is het wel. Iets nieuws is altijd mooi.

En daarom loopt ze mee, daarom holt ze mee met Joosje. En Joosje loópt maar, loópt maar.

Want daar is vader's stem van die avond, of was het al nacht....? Vaders stem.... „je hebt het niet begrepen....”

En moeder.... „Het is jammer.... kijk maar goed, of je het meisje ziet.”

En hier is het meisje, hier is het meisje nou!

„Kom maar,” zegt Joosje, „kom maar.... het mag echt. En je krijgt, je krijgt mijn bijbeltje, echt waar hoor, kom maar mee!!!!”

Rietje holt ook mee, natuurlijk holt Rietje ook mee. Dat is natuurlijk het meisje uit de kerk. Daar moet ze bij zijn. Ze hóórt toch bij Joosje!!

Ze komen hijgend van het harde lopen de keuken door, de gang in, de kamer binnen.

Het is bijna zes uur, de tafel is gedekt, vader leest de krant. Maar die krant valt op de grond, als ze alle drie hijgend en blazend komen binnenvallen.

„Moeder.... vader.... daar is ze! Daar is ze nou.... Het meisje uit de kerk, u weet wel.... Mag ze nou, mag ze nou mijn bijbeltje? Ja, hè vader?”

Vader lacht om Joosje, moeder zet drie stoelen neer.

„Gaan jullie maar even zitten, wat heb je hard gelopen, verschrikkelijk!”

Ze trekt dat ene meisje, ze trekt Liesje naar zich toe.

„Ben jij in de kerk geweest Zondag met Joosje? Joosje heeft alles verteld. Jij bent bij je oma, hè? Om sterk te worden? Dat is fijn.

Joosje zei, dat je nog nooit in de kerk geweest was en niets wist van de Bijbel. Nou wou Joosje jou zo graag haar bijbeltje geven. Is dat goed?”

Liesje knikt met stralende ogen. Ze kijkt ook even verlegen de kamer rond. Ze kijkt ook naar het bruine bijbeltje, dat Joosje's moeder haar geeft.

„Moet je horen Liesje, vraag maar aan oma, of je Zondag bij Joosje

spelen mag. Dan ga ik je heel veel uit die Bijbel vertellen. Als je alles uit die Bijbel weet, zal je heel blij en gelukkig wezen.

Ik kan 't allemaal zo ineens niet vertellen. Kom gauw terug. Dan komen Rietje en Joosje ook eens bij jou, als het mag van je oma. Neem dit boekje nou maar mee. En ga maar gauw naar huis, anders wordt oma misschien ongerust, het is al vijf voor zessen."

Liesje knikt, haar ogen stralen. Rietje en Joosje lopen mee tot de hoek van de straat.

„Dag,” roepen ze. En daar gaat het meisje. Daar gaat ze op een hólletje.

Ze drukt het kleine donkere boekje dicht tegen zich aan.

Wat staat daar allemaal in? Ze gaat het oma vragen. Ze gaat het aan Joosje's moeder vragen. Ze denkt aan het kleine kindje, dat gedoopt werd.

Ze denkt: staan daar wonderen in? En nog veel meer? Ik wil alles weten! Haar zwarte krullen dansen mee op haar rug, zó hard loopt ze, met die schat, die nieuwe schat in haar hand gedrukt, dicht tegen zich aan.

Rietje en Joosje zijn blijven staan, tot ze om de hoek verdwenen is.
Dan gaan ze terug, arm in arm.

„Morgen, hè,” zegt Joosje, „dan gaan we haar opzoeken, ga je dan mee?”

„Ja, natuurlijk.”

„En dan vragen we aan die oma, of ze dikwijls bij ons komen mag, hè?”

„Ja, natuurlijk!”

„En dan mag ze misschien ook wel gedoopt worden, net als Paulientje.”

„Dat zou mooi zijn, hè?”

„Nou zeg, en dan worden we met z'n drieën vriendinnetjes, want dan hoort ze ook bij ons, hè?”

De torenklok slaat zes harde slagen door de lucht.

„Zes uur,” zegt Rietje, „dag hoor. Ik ga naar huis.”

„Morgen, hè,” roept Joosje. „Mòrgen!”

Ze zwaait naar Rietje en gaat ook naar huis.

Ze denkt: „nou is het niet jàmmer meer, dat ik het niet begrepen heb.

Nou is het gòed.”

Nou weet het meisje het ook en haar oma ook.

Nou hebben ze dat boek ook, dat boek van de Heere.

De Bijbel. . . .